

wat ze deed: daar lag Constants brief geopend vóór haar, en ze maakte zelfs geen beweging om hem weg te stoppen!... Haar vader deed een schrede nader; hij nam den brief op; zij hoorde hem prevelen: — Beste Bettemie... hm... hm... nooit dien avond vergeten... eeuwig aan denken... hm... liefhebben... hm... altijd... — Neen, het was of die woorden van Constant zóó voorgelezen, als gloeiende pijlen drongen in haar hart! Haar onverbiddelijke vader nam vervolgens haar papier op (het was dat met het rozenknopje: hierop was de keuze na lang beraad gevallen) en zag het vluchtig in. — Kinderwerk! kwam er afkeurend over zijn lippen, en daarna op dien oon die er zoo bij uitnemendheid op berekend was om iemand de zwaarte van zijn misdrijf in al haar wicht te laten voelen: — Bettemietje, Bettemietje!... ik wist niet dat je mij bedroog!! Niet alleen dat je je aan de onderlinge samenkomsten onttrekt, ongesteldheid voorwendt; maar ook dat je je bezig houdt met dingen, die met de jonkvrouwelijke kuisheid en de gehoorzaamheid, die je je ouders verschuldigd zijt, in strijd zijn... hoe durft een kind van mij zoiets onderstaan?!... Hij nam het lijvige werk van Smijtegeld en de beide brieven onder den arm; zij stak er nog even de bevende hand naar uit, maar had den moed niet iets te zeggen: — dien zal ik beant-

Dien zal ik beantwoorden!

woorden! zei haar vader, en hij tikte met den vinger op Constants papier, dat in zijn witheid en helderheid zoo sterk afstak tegen den grauwen band van Smijtegeld, en liet haar alleen. Ze bleef met de pen in de hand zitten; en zóó zat ze nog toen de huisgenooten uit de kerk kwamen. Neen, nù was de hoofdpijn waarlijk niet voorgewend!